U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Y. L. G.**, zastoupen JUDr. Karlem Fronkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Bílkova 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2006, č. j. 41 Az 1/2004 – 67,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 18. 9. 2006, č. j. 41 Az 1/2004 – 67, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2003, č. j. OAM-4278/VL-07-04-BZ-2003, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Bulharsku a na základě výpovědí žalobce, bylo v jeho případě možné Bulharskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a byly tak naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal

a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že v minulosti plnil jako voják záložní služby rozkazy svých nadřízených a účastnil se pobulharšťování etnických Turků, kteří nechtěli v době před rokem 1991 přijmout slovanská jména. Někteří z etnických Turků, které v rámci své služby předváděl před státní orgány Bulharské republiky si jej pamatovali a v roce 2000 mu vyhrožovali fyzickým násilím. Z obavy o svůj život stěžovatel opustil Bulharsko a uchýlil se na území České republiky. Na příslušné orgány v Bulharské republice se neobrátil proto, že k těmto orgánům nechoval důvěru a obával se, že údaje, které by jim poskytl, by byly zneužity v jeho neprospěch. Stěžovatel dále uvedl, že státní moc v Bulharské republice nebyla až doposud schopna dostatečně kvalitním způsobem zajistit ochranu svých občanů proti kriminálnímu jednání občanů jiných a to zejména v souvislostech, které stěžovatel uvedl, tedy jako mstu za službu Bulharské republice v minulosti. Stěžovatel se domníval, že v jeho případě bylo možné shledat důvody předpokládané ustanovením § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), neboť se v Bulharské republice z důvodu svého sporu s kdysi perzekuovanými osobami, na jejichž perzekuci se bohužel činně podílel, cítil ohrožen nejen na svých právech, ale i na zdraví a životě a Bulharská republika mu prozatím nemůže poskytnout dostatečnou ochranu. Stěžovatel měl za to, že ke kladnému vyřízení jeho žádosti o azyl bylo možné použít důvody pro udělení humanitárního azylu, touto možností se však žalovaný správní orgán ani krajský soud nezabývaly, neprovedly šetření ohledně možného udělení humanitárního azylu a posoudily stěžovatelův případ jako nedůvodnou žádost o azyl. Stěžovatel se domníval, že žalovaný zřejmě vycházel z úvahy později akceptované i krajským soudem, která neodlišuje jednání žadatele o azyl z prokazatelně ekonomických důvodů, nebo z důvodů které nejsou zařaditelné pod ochranu Listiny základních práv a svobod od jednání žadatele o azyl, který žádost o azyl používá jako poslední možný prostředek k odvrácení hrozící persekuce, za kterou stěžovatel považoval z výše uvedených důvodů útoky etnických Turků. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K námitce pochybení krajského soudu ohledně posouzení požadavku na udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Z obsahu žaloby je zřejmé, že část důvodů kasační stížnosti tak, jak je formuloval stěžovatel, nemůže z pohledu výše citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. obstát. Výtku

ohledně neprovedení šetření k možnosti udělit stěžovateli humanitární azyl stěžovatel nevtělil do podané žaloby, takže se jí Krajský soud v Ústí nad Labem nemohl zabývat. Předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem je na podkladě důvodů stěžovatelem v kasační stížnosti vymezených, podřaditelných pod některé z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., posoudit, zda se soud správně, v souladu se zákonem vyrovnal se všemi žalobními body. V této fázi řízení nelze zkoumat postup žalovaného správního orgánu a jeho rozhodnutí z pohledu otázek, které krajský soud neřešil proto, že nic takového žalobce v žalobě nepožadoval.

Bezpečnost Bulharska byla předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 3 Azs 262/2005 – 82, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 21. 6. 2006, č. j. 2 Azs 191/2005 – 49, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Azs 2/2006 – 39, www.nssoud.cz. Rovněž nebylo prokázáno, že by v konkrétním stěžovatelově případě nebylo možné Bulharskou republiku za takovouto bezpečnou zemi považovat, neboť z výpovědi stěžovatele vyplývá, že se státními orgány Bulharska žádné potíže neměl, ostatně se svými problémy se na ně nikdy neobrátil. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že je-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není na místě zkoumat další okolnosti, což vyjádřil např. ve svém rozsudku dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 244/2004, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu